

Recés ACO 2021

Foto: cathopic.com

Vida espiritual, èxode constant d'un/a mateix/a

Acompanyat per Josep Otón

Dissabte 6 de febrer del 2021, a les 10 h
Telemàticament Zoom: <https://ja.cat/J1Anb>

“Les tres tendes (Mc 9,2-9) poden ser la plasmació d'aquesta temptació: apropiari-nos del do gratuït que rebem. Amb massa facilitat ens volem instal·lar en una mena de paradís, quan, de fet, la vida espiritual és un èxode constant que ens fa sortir de la nostra terra per madurar com a persones” (Catalunya Cristiana, 13/12/2020).

Aquesta resposta de Josep Otón en una entrevista entronca amb el lema de l'ACO d'aquest curs “Jo soc el cep i vosaltres les sarments” (Jn 15,5a). Per aquest motiu, pensem que és oportú dedicar el Recés d'enguany –que, necessàriament ha de fer-se en un format telemàtic– a aprofundir en el que vol dir una espiritualitat encarnada en el context de pandèmia que ens trobem. I més en particular el que significa aquesta encarnació en el món obrer i del treball, en les classes populars. Precisament, Otón ens acostarà la figura de Simone Weil, de la qual és un profund coneixedor, com un exemple il·luminador d'experiència religiosa, formació i compromís.

· Josep Otón és doctor en Història, catedràtic d'ensenyament secundari i professor a l'Institut Superior de Ciències Religioses de Barcelona. Publica regularment i el seu nou llibre és *Tabor. El Déu amagat en l'experiència* (Ed. Claret, 2020).

Programa

10 h Benvinguda i pregària

10.15 h Ponència i pistes a càrrec de Josep Otón

10.45 h Preguntes i aclariments

11 h Treball personal

11.30 h Posada en comú

12 h Cloenda del recés

En aquest recés d'ACO us oferim un moment i un espai per reposar i contemplar la nostra vida des de Jesucrist. Per deixar el nostre ritme de vida, tan sovint estressant, i poder gaudir-ne i reorientar el nostre compromís. Per poder renovar la crida i la missió que Jesús ens fa personalment i com a moviment a fer present la seva Bona Nova en el món del treball avui, enmig de totes les situacions de desigualtat i d'injustícia que es veuen agreujades per l'actual pandèmia.

Pregària inicial

(Joan 15, 1-10)

1 »Jo soc el cep veritable i el meu Pare és el vinyater. 2 Les sarments que no donen fruit, el Pare les talla, però les que donen fruit, les neteja perquè encara en donin més. 3 Vosaltres ja sou nets gràcies al missatge que us he anunciat. 4 Estigueu en mi, i jo estaré en vosaltres. Així com les sarments, si no estan en el cep, no poden donar fruit, tampoc vosaltres no en podeu donar si no esteu en mi. 5 Jo sóc el cep i vosaltres les sarments. Aquell qui està en mi i jo en ell, dóna molt de fruit, perquè sense mi no podeu fer res. 6 Si algú se separa de mi, és llençat fora i s'asseca com les sarments. Les sarments, un cop seques, les recullen i les tiren al foc, i cremen. 7 Si esteu en mi i les meves paraules resten en vosaltres, podreu demanar tot el que voldreu, i ho tindreu. 8 La glòria del meu Pare és que doneu molt de fruit i sigueu deixebles meus. 9 Tal com el Pare m'estima, també jo us estimo a vosaltres. Manteniu-vos en el meu amor. 10 Si gardeu els meus manaments, us mantindreu en el meu amor, tal com jo guardo els manaments del meu Pare i em mantinc en el seu amor.

De la Pastoral Obrera de Tota l'Església:

L'evangelització del món obrer, objectiu central de la pastoral obrera, és preocupació, responsabilitat i tasca de tota l'Església (EN 14; CLIN 19). És en ella, en tant que cos visible de la presència del Crist entre nosaltres, la qui rep d'Ell la missió d'anar per tot el món predicant la bona nova a tota la humanitat" (Mc 15, 15-20).

Fidel a la voluntat del seu Senyor, tota l'Església ha de sentir-se i ha de mostrar-se corresponsablement unida, també en el testimoniatge cristià, en el servei evangèlic als treballadors i també a la voluntat transformadora d'aquestes condicions socials que tan directament afecten al món obrer.

"Un dels continguts més importants de l'evangelització està constituït per l'anunci de l' "Evangeli del treball" que he presentat en la meva encíclica *Laborem exercens*, i que, en les condicions actuals, ha esdevingut especialment necessari.

Això suposa una intensa i dinàmica pastoral dels treballadors, tant necessària avui com en el passat, i que, sota alguns aspectes, ha esdevingut cada dia més difícil. L'Església ha de buscar sempre noves formes i nous mètodes, sense cedir al desànim" (Al·locució de Joan Pau II, 15 de gener de 1993).

TEXT PER A LA REFLEXIÓ

El amor al prójimo, de Simone Weil (1909-1943)

Cristo lo indicó con suficiente claridad, respecto al amor al prójimo, cuando afirmó que algún día recompensaría a sus benefactores: “Tuve hambre y me disteis de comer” (Mt 25,35). ¿Quién puede ser el benefactor de Cristo sino el propio Cristo? ¿Cómo un hombre puede dar de comer a Cristo si no es elevado, aunque sea de forma momentánea, a ese estado de que habla san Pablo, en el que el hombre ya no vive en sí, sino que sólo Cristo vive en él? (Gálatas 2:20).

En el texto del evangelio se trata solamente de la presencia de Cristo en el desdichado. Sin embargo, parece que la dignidad espiritual del que recibe no se cuestiona en absoluto. Hay que admitir entonces que es el propio benefactor, como portador de Cristo, el que hace entrar al propio Cristo en el desdichado hambriento con el pan que le da. El otro puede dar o no su consentimiento a esta presencia, exactamente igual que quien comulga. Si el don es bien dado y bien recibido, el paso de un trozo de pan de un hombre a otro es semejante a una verdadera comunión.

Cristo no se refiere a sus benefactores calificándoles de personas caritativas o llenas de amor, sino que les da el nombre de justos. El evangelio no hace ninguna distinción entre el amor al prójimo y la justicia. A los ojos de los griegos, también el respeto a Zeus suplicante era el primer deber de justicia. Hemos sido nosotros quienes hemos inventado la distinción entre justicia y caridad. Es fácil entender por qué. Nuestra idea de la justicia dispensa al que posee de dar. Si de todas formas da, cree entonces tener motivos para sentirse satisfecho de sí por haber llevado a cabo una buena acción.

En cuanto al que recibe, según como entienda esa idea de justicia, se verá dispensado de toda gratitud u obligado a manifestar servilmente su agradecimiento.

Solo la absoluta identificación de justicia y amor hace posible, a la vez, por una parte, la compasión y la gratitud, por otra el respeto a la dignidad de la desdicha en los desdichados, por sí misma y por los otros. (...)

En el amor verdadero no somos nosotros quienes amamos a los desdichados en Dios, sino Dios en nosotros quien ama a los que nos quieren bien. La compasión y la gratitud descienden de Dios, y cuando se encuentran en una mirada, Dios está presente en el punto en que las miradas se encuentran. El desdichado y el otro se aman a partir de Dios, a través de Dios, pero no por amor a Dios; se aman por el amor del uno al otro. Esto tiene algo de imposible. Por eso no se realiza más que por Dios.

Simone Weil, “Formas de amor implícito a Dios”, en *A la Espera de Dios*, Ed. Trotta, Madrid 1993, pp. 88 y 95

Pistes per a la reflexió personal:

1. En aquest moment de la meua vida, on soc jo en la realitat del treball i del món obrer?
2. I els meus germans? Quines condicions de treball i de vida tenen les persones que m'envolten? (al treball, a la família, els amics, al barri, la classe treballadora...). Em desentenc o ho faig meu en algun tipus d'implicació? Per què?
3. A part de l'espiritualitat militant pròpia del moviment, en quines altres espiritualitats (jesuïtes, Pradó, amics del desert, Taizé...) bec i m'ajuden a la meua militància cristiana obrera? Per què?
4. Com em sento enviat/da i sostingut per l'Esperit de Jesús?
5. Quins aspectes d'espiritualitat cristiana i de missió hauria de potenciar personalment i comunitàriament?